

La CUP-CC davant la ruptura: tot comença i acaba al carrer

Eulàlia Reguant

“No som nins de mel i sucre, ens sabem governar”

Guillem d'Efak

Evoco aquí reflexions, afirmacions i preguntes després de mesos de debats i decisions no exempts de dubtes i discrepàncies. Res és absolut i tot és fruit del convenciment que allò que hem de construir és col·lectiu i fruit del debat, la crítica i la mai suficient autocrítica. Amb voluntat d'analitzar el present, d'entendre la cruïlla on algunes ens trobem i (auto)convèncer que tot està per fer i tot és possible.

Què va ser el 27 de setembre de 2015?

El 27 de setembre existeix perquè centenars de militants han denunciat sistemàticament una farsa de Transició, que va tenir com a conseqüència la construcció d'un estat demofòbic que no ha arribat a ser mai el garant de drets que se li pressuposa.

El 27 de setembre existeix perquè milers de persones van mobilitzar-se i activar-se a principis de segle per denunciar les polítiques poc democràtiques i de xantatge econòmic de les organitzacions de Bretton Woods (FMI i BM).

El 27 de setembre existeix perquè el 2007 LehmanBrothers va començar a mostrar la gran estafa que havíem viscut (i vivim), a mostrar que el capitalisme és un robatori constant, una desposseïció permanent de les classes populars amb un clar vencedor: les elits.

El 27 de setembre existeix perquè el dominó generat per l'esclat de la bombolla immobiliària va fer aflorar un panorama desolador i de desesperança, on malgrat es parlés de crisi econòmica, el capital n'ha estat i n'és el gran beneficiat.

El 27 de setembre existeix perquè el 2010 el #PoderPopular va ocupar l'edifici de Banesto a Plaça Catalunya, perquè centenars de milers de persones van ocupar els carrers durant les vagues generals, perquè el 15M vam decidir que les places eren nostres i les vam convertir en veritables àgores de debat.

El 27 de setembre existeix perquè un ajuntament el 13 de setembre de 2009 va decidir fer una consulta al seu poble.

El 27 de setembre existeix perquè els darrers cinc anys milers de persones han sortit com a mínim cada 11 de setembre per mostrar la voluntat de canvi i de decidir per nosaltres mateixos, i la necessitat de construir un país des de baix.

El 27 de setembre existeix perquè volem ser i, som.

Sense això i molt més que em deixo, el 27 de setembre no hagués existit mai. I sense això, algunes no seríem al zoo ni allà parlariem de ruptura, d'anticapitalisme, desobediència, o independència.

La contradicció de la institució

Nosaltres ho hem dit sempre: no creiem en un sistema suposadament democràtic que el que fa és supeditar les seves institucions al poder econòmic, als mercats financers i a prioritzar l'enriquiment d'uns pocs. No creiem en aquestes institucions com a eines de canvi real i de transformació profunda, els límits de les quals coneixem per la nostra pràctica d'anys als ajuntaments. Però hi som, perquè hem decidit ser-hi.

Les dinàmiques parlamentàries sovint, massa sovint, fan perdre de vista qui són els nostres i perquè hi hem arribat. Això és assimilar-se al poder. I és que no som perfectes, i ens podem equivocar. Però cal tenir clar que hi ha situacions antinaturals, i les hem de perimetrar però mai naturalitzar. Si esdevenen normals, la força de qualsevol proposta es converteix en mera burocràcia buida de sentit i sentiment.

L'assimilació en el marc del sistema capitalista només ens porta a la gestió de les engrunes de la misèria. Per això, no podem oblidar perquè hi som. Volem la construcció d'una República Catalana.

I heus aquí, una nova contradicció, la construcció de la República Catalana on deixa els Països Catalans? Pregunta, que mai podem abandonar (que sempre hem de perseguir).

De xantatges i processisme

El 13 de juliol s'acabava un xantatge. El 27 de setembre en començava un altre, amb algun protagonista diferent, però amb actors similars. Tres mesos i mig d'estira i arronses, però sobretot de dramatismes, de derrotisme i de poc convenciment amb el propi poder de les mobilitzacions populars.

Després de tres mesos i mig esgotadors per molta gent, hem d'aprendre a llegir què va passar i sobretot, aprendre a no cometre els mateixos errors. El xantatge no funciona, i no pot ser la base de la construcció de la República Catalana, però la República Catalana no admet dilacions, dubtes, subterfugis ni herències carregades de pobresa.

D'aquí a poc, quan parlin de pressupostos i el focus torni a estar en el que faci o deixi de fer el grup parlamentari, i la CUP Crida Constituent en general, hem de tenir clar que en el marc polític i econòmic en el que ens movem, el capitalisme, és molt difícil (per no dir impossible) generar la transformació social, política i econòmica per la que treballem i ens mobilitzem. Però també cal deixar clar que la resignació no és la nostra opció política, i que no acceptem ni acceptarem els marcs imposats. Nosaltres parlem de ruptura, no de desconexió i malgrat la dita, aquí el nom sí que fa la cosa.

Per avançar cal treballar per aconseguir gestos inequívocs que permetin fer front a l'emergència social i poder constatar que les polítiques d'austeritat i privatitzacions són elements del passat, gestos que plantegin la desobediència respecte aquelles lleis amb origen a l'Estat espanyol àmpliament contestades des de la societat (la catalana i la resta de l'estat), i gestos que en la construcció republicana visualitzin i demostrin un procés des de baix, on tots aquells col·lectius que des de fa anys treballen per fer efectives alternatives i sobiranes hi tinguin cabuda. Aquesta és la nostra funció pels propers 16 mesos, i en cap cas, es tracta d'apuntalar governs, o facilitar una imatge de normalitat, ja que res d'això que anem a fer és normal.

Aquesta legislatura és excepcional i fruit d'una anomalia democràtica, i com a tal, el Parlament i el govern han d'actuar. Ningú pot pretendre que les estabilitats, en períodes excepcionals, siguin les

estabilitats de tota la vida, aquelles on allò més important és aparentar unitat d'acció, on les divergències i les diferències queden fora de l'hemicicle, espai on tothom es dedica a fer teatre. L'estabilitat en una legislatura excepcional no es pot entendre com una estabilitat gregària, ni com una estabilitat que ajuda a perpetuar unes polítiques autonomistes de marcat caràcter antisocial i neoliberal. "Som la garantia", diem. I és que som la garantia de la ruptura, però no som (ni podem ser) la garantia de les polítiques autonòmiques, de les polítiques econòmiques i socials supeditades al sistema capitalista, de les polítiques de la troika que té intervingut l'estat espanyol, i que des de sempre, i amb més profunditat els darrers anys, té intervinguda la Generalitat.

Aquesta legislatura té un mandat, i és a això al que ens hem compromès, a respectar el mandat popular del 27 de setembre. Ni a més ni a menys, que no és poc. L'excepcionalitat no entén de xantatges, no entén de polítiques autonomistes i no entén de polítiques que ofeguen a les classes populars d'aquest país. L'excepcionalitat entén de l'estabilitat necessària davant els embats que arribin de l'estat espanyol, dels poders fàctics de l'estat que es neguen sistemàticament a reconèixer els nostres drets.

La ruptura comença i acaba al carrer

Si tenim clar que el 27 de setembre va existir per tot el que s'ha dit, cal tenir clar, també, en paraules de Fuster, que "tota política que no fem nosaltres, serà feta contra nosaltres". Assumint les limitacions de la institució i entenent que els processos de transformació i generació d'alternativa passen per l'activació popular, aquests 16 mesos no podem tenir tots els ulls, les mans i els caps posats al Parlament.

El 27 de setembre no va començar res. El 27 de setembre va ser un pas més en el procés de construcció col·lectiva que fa anys, molts anys, generacions passades, van començar al carrer i nosaltres hem continuat.

Però i ara, què passa al carrer? Després de mesos de processos electorals sembla que vivim totes esgotades. Podem recuperar el pols per generar el relat(concepte de moda) que vam tenir amb l'Aturem el Parlament davant d'uns pressupostos agressius amb els nostres drets, o la il·lusió ocupant les places?

Només generarem canvis reals si partim d'allò que ens ha portat fins aquí: la mobilització i la construcció d'alternatives. Perquè fa molts anys vam començar el camí per la ruptura al carrer, i és entre l'asfalt que ho continuarem fent, és entre l'asfalt que aconseguirem que el zoo es vegi obligat a obeir el carrer.

És al carrer on vam començar la construcció de les alternatives a la globalització.

És al carrer on vam començar l'oposició a les polítiques d'austeritat de la troika, obeïdes sense cap bri de crítica pels governs de l'estat i de Catalunya.

És al carrer on vam començar a reclamar el dret a decidir com a poble.

És al carrer on hem après, palpat i patit el significat del capitalisme.

És al carrer on hem començat a construir sobirania, i sí, sobirania en plural.

És el carrer que és garantia de Ruptura, Procés Constituent i Rescat Ciutadà.

Abans eren 3, ara som 10. No. Abans érem milers i ara som més milers, i seguim sumant.

Eulàlia Reguant és activista social i ara diputada de la CUP al Parlament